

Hoofdstuk 1

Het gezicht van Obadja. Alzo zegt de Heere HEERE van Edom: Wij hebben een gerucht gehoord van de HEERE, en er is een gezant geschikt onder de heidenen: Staat op, en laat ons opstaan tegen hen ten strijde.
(Obadja vers 1)

1.1 Gods verkiezing

Ook gegeven

Het Bijbelboek Obadja is vrij onbekend. Het is het kortste boek uit het Oude Testament. De inhoud van Obadja's profetie is op het eerste gezicht moeilijk te begrijpen. Die moeilijkheid heeft niets te maken met het Woord van God. Want de Bijbel is duidelijk! De Bijbel getuigt zelf van zijn eigen duidelijkheid: 'De wet des HEEREN is volmaakt, bekerende de ziel; de getuigenis des HEEREN is gewis, de slechte wijsheid gevende' (Ps. 19:8). De moeilijkheid gaat ook niet zozeer over een vertaling.

Al is het een grote zegen dat wij de Bijbel in onze eigen verstaanbare taal kunnen lezen. Wij zoeken zo graag uitvluchten. Maar wij mogen gerust meer ijver aan de dag leggen om het Woord van God te onderzoeken. Hoe traag kunnen wij daarin zijn? Wie moet niet klagen over zijn lusteloosheid? Wij beseffen niet dat wij een grote schat in huis hebben. Maar het feit dat wij Gods Woord niet begrijpen, heeft te maken met ons verduisterd verstand. Elke keer als wij ons afvragen wat er nu eigenlijk staat, moeten wij onszelf aanklagen en zeggen: 'Dat ik de Bijbel niet begrijp, is mijn eigen schuld.' Immers, zo zijn wij niet geschapen. Daarom blijft de verlichting

van de Heilige Geest altijd nodig. In Psalm 119:18 staat de bede: 'Ontdek mijn ogen, dat ik aanschouwe de wonderen van Uw wet.'

De Schriften kunnen wijs maken tot zaligheid (2 Tim. 3:15). Dat geldt ook van Obadja's profetie. Paulus zegt: 'Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing die in de rechtvaardigheid is' (2 Tim. 3:16). Ook Obadja valt daaronder. En omdat ook deze profetie ons is gegeven, kunnen wij de bestudering daarvan niet nalaten dan tot schade van onze ziel.

Inhoud

Wat wil Obadja eigenlijk zeggen? Wat moet de profeet doorgeven? En voor wie is zijn boodschap bestemd? De profetie is gericht tot Edom, maar de hoorders zijn de Israëlieten. De profeten hadden regelmatig een boodschap voor de buitenlandse volken. Maar het is niet aannemelijk dat de profeten al die volken ook daadwerkelijk hebben bezocht. Wat was dan de zin van die voorspellingen als ze toch die volken niet bereikten? De hoorders worden vertroost met de boodschap dat hun vijanden tenietgedaan zullen worden. Obadja's profetie is een groot wraaklied tegen Edom en voor het volk van Israël. Calvijn zegt: 'Wij begrijpen nu de bedoeling van de profeet. Omdat de tegenspoed de Israëlieten zou kunnen verzwakken of zelfs geheel terneer slaan, biedt de profeet hier vertroosting en schraagt hij ook hun verslagen harten, want de Heere zal spoedig naar hen omzien en aan hun vijanden een rechtvaardige straf voltrekken.' Edom is het broedervolk van Israël! Want Edom is Ezau en Ezau is de tweelingbroer van Jakob. Edom wordt het oordeel en de totale verwoesting aangezegd. Edom heeft zich geschaard achter de vijand van Israël. Edom heeft leedvermaak betoond toen Israël getuchtigd werd. Dat leedvermaak rekent de Heere Edom zwaar aan. Het is opmerkelijk

dat er in Obadja's profetie geen enkele belofte meer is voor Edom. Ook bij Jeremia is er geen troostwoord meer voor Ezau. In Jeremia 48 en 49 wordt Edom in één adem genoemd met Moab en Ammon. Voor de beide laatstgenoemde volken staat er nog een belofte: 'Ik zal de gevangenis van Moab en Ammon wenden.' Voor Ezau is er geen belofte meer. Dat is aangrijpend! Ezau is uit dezelfde godvrezende ouders geboren als Jakob. Ezau had net als Jakob het teken van de gerechtigheid van Christus in de voorhuid ontvangen. Ezau was evenals Jakob een kind van het verbond. Maar Ezau heeft zijn eerstgeboorterecht verkocht. Hij heeft de aangeboden genade verworpen. Hij had geen behoefte aan een Verlosser. Hij heeft ten diepste Christus veracht. En wat nog erger is, hij heeft nooit waar berouw getoond. Er was geen bekering in zijn leven. Zo dicht Ezau bij de zaligheid was, zo ver is hij er nu van verwijderd. Christus waarschuwt ons in Mattheüs 8:12: 'De kinderen des Koninkrijks zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; aldaar zal wening zijn en knersing der tanden.'

Verkiezing

Maar was Jakob dan beter dan Ezau? En waren Moab en Ammon gewilliger dan Edom? Welnee! 'Er is niemand die verstandig is, er is niemand die God zoekt; allen zijn zij afgeweken, tezamen zijn zij onnut geworden; er is niemand die goed doet, er is ook niet tot één toe' (Rom. 3:11-12). Hier zijn wij bij Gods welbehagen. Hier zijn wij bij Gods verkiezing. 'En wie zou Mij dagvaarden?' vraagt de Heere in Jeremia 49:19. Niemand kan God ter verantwoording roepen. God láát Zich niet ter verantwoording roepen. Hij deelt ons mee: 'Jakob heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat' (Mal. 1:2-3 en Rom. 9:13). In Gods verkiezend welbehagen is alles begonnen. En omdat het van eeuwigheid is, is Zijn verkiezing onveranderlijk. En hoewel de Heere niet gedagvaard wil worden, durft de brutale

mens dat toch aan. Want zegt iemand: ‘Wat klaagt Hij dan nog? Want wie heeft Zijn wil wederstaan?’ (Rom. 9:19). Maar daarop antwoordt de Heilige Geest hevig verontwaardigd: ‘Maar toch, o mens, wie zijt gij, die tegen God antwoordt? Zal ook het maaksel tot degene die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt gij mij also gemaakt?’ (Rom. 9:20). Laten wij nooit vergeten dat de verkiezing een besluit van eeuwigheid is en dat wij mensen van de tijd zijn. Dat zijn twee totaal verschillende werelden. Zo verschillend dat wij niets kunnen zeggen van die andere wereld dan wat God daarover heeft geopenbaard in Zijn Woord. De verkiezing en de verwerping gaan ons verstand te boven. Wie met zijn verstand te rade gaat, komt in de problemen. Mogen wij dan niet over de verkiezing nadenken? Jazeker wel! Maar alleen met het Woord in de hand. Het Woord als uitgangspunt. Alleen overdenken en naspreken wat de Heere erover heeft geopenbaard. En wat blijkt dan vanuit het Woord? Dat er over de verkiezing zo wordt gesproken dat God erdoor geloofd wordt. Neem Efeze 1:3-4: ‘Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus (...). Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld.’ In Romeinen 11:33 jubelt Paulus het uit: ‘O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods!’ Verkiezing is een zaak waarvoor de Heere wordt geloofd en geprezen. Daarnaast is het ook goed om te bedenken dat God zondaren in Christus heeft uitverkoren. Daarom wordt ons niet gevraagd hoe wij over de verkiezing denken, maar: ‘Wat dunkt u van de Christus?’ Op de man af vraagt Christus: ‘Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?’ (Matth. 16:15). De Dordtse Leerregels noemen een ‘waar geloof in Christus’ als eerste onfeilbare vrucht van de verkiezing (DL I, art. 12). Wie niet buiten Christus als plaatsvervangende Borg en Zaligmaker om kan, die is uitverkoren.

Troost van de verkiezing

Onze natuur ergert zich aan de verkiezing. Maar wat is nu de troost van de verkiezing? Paulus schrijft in Romeinen 9:18: 'Zo ontfermt Hij Zich dan diens Hij wil.' Gelukkig dat het er zo staat. Stel dat er stond geschreven dat God Zich ontfermde over degenen die zelf zalig willen worden. Dan zou niemand zalig worden. Omdat niemand van nature wil (Joh. 5:40). Verkiezing is Gods wil! En daarom worden zondaren zalig! Stel dat er stond dat de Heere verkiest als iemand eerst gelooft, of zich eerst vernedert? Dat is remonstrants. Een dode zondaar kan van nature aan geen enkele voorwaarde voldoen. Als er een voorwaarde was waaraan de zondaar zelf moest voldoen, dan was het een verloren zaak! Gelukkig dat er staat geschreven: 'Doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven' (Joh. 5:25). Niets van de mens doet mee! Wat zouden wij hebben wat mee zou kunnen tellen? Waarmee zouden wij de Heere kunnen aanzetten of bewegen om ons zalig te maken? Het is vrije gunst die eeuwig Hem bewoog! Niets van de mens doet mee. Maar ook niets van de mens staat Hem in de weg. Niemand is te groot zondaar. De vuilste van de vuilen wil Hij zalig maken. De Heere ontfermde Zich over de goddeloze Manasse, over de vuile Maria Magdalena, over Rachab de hoer, over Levi de tollenaar, over de dreigende en moordende Saulus van Tarsen. Zij worden genoemd, niet om hen na te volgen in hun zonden, maar opdat niemand zou wanhopen vanwege zijn zonden. De Dordtse leerregels (I, art. 16) wijzen ons heel pastoraal een uitnemender weg.

Die het levend geloof in Christus, of het zeker vertrouwen des harten, de vrede der consciëntie, de betrachtning van de kinderlijke gehoorzaamheid, de roem in God door Christus, in zich nog niet krachtiglijk gevoelen, en nochtans de middelen gebruiken,

door welke God beloofd heeft deze dingen in ons te werken, die moeten niet mismoeedig worden wanneer zij van de verwerping boren gewagen, noch zichzelf onder de verworpenen rekenen, maar in het waarnemen der middelen vlijtig voortgaan, naar de tijd van overvloediger genade vuriglijk verlangen, en die met eerbiedigheid en ootmoedigheid verwachten. Veel minder behoren voor deze leer van de verwerping verschrikt te worden degenen die ernstiglijk begeren zich tot God te bekeren, Hem alleen te behagen, en van het lichaam des doods verlost te worden, en nochtans in de weg der godzaligheid en des geloofs zo ver nog niet kunnen komen, als zij wel wilden; aangezien de barmhartige God beloofd heeft dat Hij de rokende vlaswiek niet zal uitblussen, en het gekrookte riet niet zal verbreken. Maar deze leer is met recht schrikkelijk voor degenen die, God en Christus de Zaligmaker niet achtende, zichzelf aan de zorgvuldigheden der wereld en aan de wellusten des vleses geheel hebben overgegeven, zolang zij zich niet met ernst tot God bekeren.

1.2 Gods spreken

Wie is Obadja?

Wie is Obadja eigenlijk? Wat weten wij van hem? Waar komt hij vandaan? Wanneer heeft hij geprofeteerd? Op al die vragen is geen antwoord te geven. En dat is ook een antwoord. Het enige wat wij zeker weten van Obadja is de betekenis van zijn naam. Obadja, dat is: knecht van de Heere. Niet meer en niet minder. En dat is genoeg! Hij is Gods mond. Ds. G. Boer (1913-1973) zou over Obadja gezegd kunnen hebben wat hij over Elia zei: 'In hem ontmoeten wij een afdruk van het soevereine Woord van God. Dat Woord gaat koninklijk, fier en onafhankelijk zijn weg.' Het gaat niet om de profeet, maar om de profetie. Daarom is het niet van zo groot belang wie Obadja

is, maar moeten wij ons veelmeer bezighouden met wat de profeet zegt. Het gaat om het Woord van God en niet om de knecht van God. De puritein Arthur Hildersham (1563-1632) zegt: 'Een hart dat genade kent, komt echter niet naar de kerk om een mens te horen, maar om te horen wat God tot hem te zeggen heeft. Hij komt met een gemoed en een hart als David: "Ik zal horen wat God de HEERE spreken zal" (Ps. 85:9).' Predikanten kunnen zeer begaafd zijn. Zij kunnen God vrezen en dicht bij de Heere leven. Zij kunnen zeer welsprekend zijn. Maar zij kunnen geen mens bekeren. Het is alleen in de macht van Gods Geest om op het geweten van een mens in te werken. Alleen de Heilige Geest kan overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel (Joh. 16:8). Dat wil niet zeggen dat wij Gods knechten niet moeten eren en hoogachten om huns werks wil. Zij staan in het ambt! Daarom zegt Christus tegen de discipelen die Hij uitzond: 'Wie u hoort, die hoort Mij; en wie U verwerpt, die verwerpt Mij; en wie Mij verwerpt, die verwerpt Degene Die Mij gezonden heeft' (Luk. 10:16). Laten wij daarom de vermaning van de apostel aan de Hebreeën ter harte nemen: 'Ziet toe dat gij Dien Die spreekt niet verwerpt; want indien deze niet zijn ontvloten, die degene verwierpen welke op aarde Goddelijke antwoorden gaf, veel meer zullen wij niet ontvlieden, zo wij ons van Dien afkeren Die van de hemelen is' (Hebr. 12:25). Daarom: eer Gods knechten om de dienst waarin zij staan. Nog eens Hildersham: 'Het enige goede getuigenis dat een volk kan geven van haar leraar is dit, als de kracht en het gezag van hun leraar openbaar komt in een verbetering van de levenswandel, zodat men van haar kan zeggen: "Gijlieden zijt onze brief, geschreven in onze harten, bekend en gelezen van alle mensen" (2 Kor. 3:2).'